

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 499

гр. Пловдив , 07.07.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ в закрито заседание на седми юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно частно гражданско дело № 20215300500940 по описа за 2021 година

Производство по чл.413, ал.2 ГПК.

Делото е образувано по постъпила частна жалба от „Юробанк България“ АД – гр.София, представлявано от АД „Чаталбашев, Петкова и И., чрез адв. Х.И. , САК против Разпореждане от 05.02.2021г. постановено по ч.гр.д.№ 1954/ 2021г. по описа на ПРС – ХХ гр.с., с което е отхвърлено заявлението на жалбоподателя за издаване на ЗНИ на основание чл.417 ГПК по извлечение от счетоводни книги против Г. А. В. от гр.....за сумата 135,60 лева – нотариални такси за уведомяване на длъжника, както и за разносните над присъдените до пълните претендирани размери. По изложени оплаквания в частната жалба се иска отмяна на обжалваното разпореждане за отхвърляне на искането за присъждане на посочената сума като разходи за нотариални такси за уведомяване на длъжника, и постановяване издаването на ЗНИ на основание чл.417 ГПК.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните, намери следното:

Частната жалба изхожда от надлежна страна и с влязло в сила Определение по ч.гр.д.№ 362/ 2021г. по описа на Апелативен съд – Пловдив е прието, че същата е подадена в законния по чл.275, ал.1 ГПК, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

С подаденото Заявление по чл.417, т.2 ГПК въз основа на Извлечение от счетоводни книги е поискано ведно с останали претендирани вземания по Договор за кредитна карта поради просрочени вноски във връзка с обявяване предсрочна изискуемост на тези вземания, издаване на ЗНИ за извършени разходи за Нотариални такси в периода

13.10.2020г – 26.01.2021г. в размер на 135,60 лева. В подаденото заявление по чл.417 ГПК в т.14 от същото обстоятелствата, на които претендира вземането, е извършено позоваване на разпоредбата на чл.309а, ал.1, предл.2 ТЗ.

С обжалваното разпореждане отказът за издаване на ЗНИ е мотивиран с непосочване от страна на заявителя на какво основание се дължат претендираните разходи, предвидено ли е заплащането им в договора или се касае за вреди от неизпълнението му в размер на направени разходи, които не са законово определени и необходими за производството. Доколкото решението за обявяване на предсрочна изискуемост чрез връчване на покани от нотариус е взето от кредитора и не се обосновава договорно или законно основание за дължимостта им, длъжникът не следва да понася отговорността за плащането им в заповедното производство, като е извършено позоваване на съдебна практика на ОС-Пловдив.

С частната жалба в подкрепа на поддържаното заявление за издаване на ЗНИ за посочените разходи за нотариални покани жалбоподателят се основава на аргумента за императивност на уведомяването на длъжника за настъпване на предсрочна изискуемост на кредитното му задължение с позоваване на посоченото в заявлението по чл.417 ГПК основание по чл.309, ал.1, предл.2 ТЗ. На второ място се правят доводи за допустими способи за уведомяване на длъжника за настъпване на предсрочната изискуемост на задължението му, доколкото законодателят не е предписал конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорното правоотношение - нотариална покана по силата на препращането на чл.50 ЗННД относно приложението на правилата на ГПК или връчване по възлагане на ЧСИ съгласно чл.43 ЗЧСИ с приложение на правилата на чл.37- 58 ГПК.

Принципно аргументацията на жалбоподателя въззивният съд споделя по отношение необходимостта от изпращане на покана и уведомление до длъжника с оглед императивния характер във връзка с предсрочната изискуемост, както и допустимостта на посочените от същия способи за връчване на съобщения. В случая обаче приоритетно се държи сметка за характера на възникналото кредитно правоотношение с физическо лице, потребител по смисъла на разпоредбата на пар.13 , т.1 ЗЗП, защитното действие на която законова уредба предвижда съобразяване с икономически по-слабата страна в това правоотношение каквото е физическото лице, поради което и съобразяване с наличието на изрична специална законова регламентация относно разходите, които биха се направили от кредитополучателя. В този смисъл законовата норма, по чл.309а, ал.1 ТЗ, на която жалбоподателят се позовава, е действително специална, но е относима към изцяло търговските правоотношения, каквото не е процесното материално правоотношение между страните, произтичащи от процесното кредитно правоотношение по потребителски договор. По регламентацията на потребителските договори именно следва да се отбележи,

че с изричната разпоредба на чл.10, ал.2 ЗПК се предвижда кредиторът да не може да изисква и да събира от потребителя каквото и да е плащане, вкл. на такси, свързани с ДК, които не са предвидени в ДПК. Видно от представеното Заявление – Договор по Номер заявление –на длъжника Г.А. В., приложен към Заявлението по чл.417 ГПК, не е налице посоченото предвиждане.

С оглед на това се намира, че частната жалба е неоснователна, като такава следва да се остави без уважение, а обжалваното разпореждане в отхвърлената част следва да се потвърди.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І във връзка с чл.278, ал.4 ГПК, въззивният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Разпореждане от 05.02.2021г. постановено по ч.гр. д.№ 1954/ 2021 по описа на Пловдивски районен съд – XX гр. с. в отхвърлителната му обжалвана част.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____